

**CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)**

**ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1995

Technical and Bibliographic Notes / Notes technique et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming are checked below.

- Coloured covers / Couverture de couleur
- Covers damaged / Couverture endommagée
- Covers restored and/or laminated / Couverture restaurée et/ou pelliculée
- Cover title missing / Le titre de couverture manque
- Coloured maps / Cartes géographiques en couleur
- Coloured ink (i.e. other than blue or black) / Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- Coloured plates and/or illustrations / Planches et/ou illustrations en couleur
- Bound with other material / Relié avec d'autres documents
- Only edition available / Seule édition disponible
- Tight binding may cause shadows or distortion along interior margin / La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la distorsion le long de la marge intérieure.
- Blank leaves added during restorations may appear within the text. Whenever possible, these have been omitted from filming / Il se peut que certaines pages blanches ajoutées lors d'une restauration apparaissent dans le texte, mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont pas été filmées.
- Additional comments / Commentaires supplémentaires: Text in Ukrainian.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modifications dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- Coloured pages / Pages de couleur
- Pages damaged / Pages endommagées
- Pages restored and/or laminated / Pages restaurées et/ou pelliculées
- Pages discoloured, stained or foxed / Pages décolorées, tachetées ou piquées
- Pages detached / Pages détachées
- Showthrough / Transparence
- Quality of print varies / Qualité inégale de l'impression
- Includes supplementary material / Comprend du matériel supplémentaire
- Pages wholly or partially obscured by errata slips, tissues, etc., have been refilmed to ensure the best possible image / Les pages totalement ou partiellement obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure, etc., ont été filmées à nouveau de façon à obtenir la meilleure image possible.
- Opposing pages with varying colouration or discolourations are filmed twice to ensure the best possible image / Les pages s'opposant ayant des colorations variables ou des décolorations sont filmées deux fois afin d'obtenir la meilleur image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below /
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

	10X		14X		18X		22X		26X		30X
	12X		16X		20X		24X		28X		32X

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

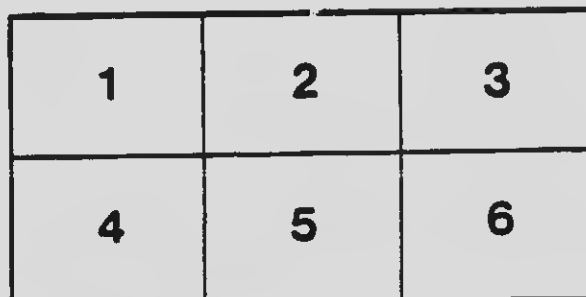
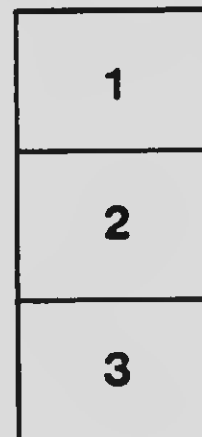
National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche sheet contains the symbol \rightarrow (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec la plus grande attention, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaît sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole \rightarrow signifie "À SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

ЖИЖКРДИУР

ВИДАВНИЦТВО „РУСКОЇ КНИГАРНІ“
у Вінніпегу

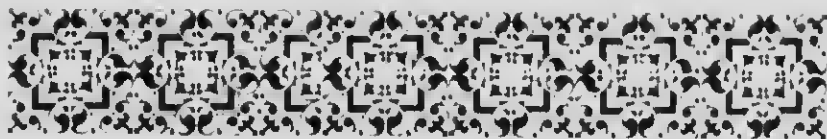
ЖИЖКРДИУР
МЖИЖКРДИУР
ЖИЖКРДИУР

Казки за Жидів.

цїна 10 центів

— Вінніпег 1910 —

Накладом і черенками Рускої Книгарні

Жидівський котел

Якомусь орендареві пропав котел із вишніці, що то горівки на алембик прогапався. Не знати, хто украв; ходит Жидици, тріпає руками, сварит на Іванку, що не шльоповав. Але тот відгукнув до Жида: „Нек тобі, нехристе! чорт знає де що пропаде, то все до мене, ще я буду твого жидівського кігла естеріт? Було собі з своєю Сурою та бахурами засісти та естерити.“ Жид бачит, що сваркою нічого не зробит з Іваном, дає йому горівки: „На Іванку, наній ся, та не лай, не свари ся, а скажи таки правду, чи не взяло ти?“ — „Віс твій котел брав.“ — „Цить, цить, Іванку! найь йому лихо матери, хто взяв; але ти довідай ся, хто его взяв, а я тобі ще горівки дам таї пачку тютюну дам; ти таке мудре, Іване, ти було в дворі, ти було у вінеку, ти всеюди було то все знаєш.“ Так він таки: пі і

її, не знав та не дознав, хто узяв. А він, чортів син, так добре знав, бо він так сам узяв та заніс го в корчі, що за виницею були, таї там і накрив ломачем.

Бо такі Іванко був ледащо таке, що ніхто за кусень хліба держати не хотів. Був він а-молоду у господаря, та вигнан го гадка, бо ні до чого було: відтак взяли до двора, таї там, раз через піянство а друге що любив такі рунити, та вибили, вибили, таї винудили, як ся закурило. Волочив ся по селу, волочив ся, аж приїшла бранка, взяли і віддали у некрути. Таж бо що ні нащо, то і у війську не будуть держати: побув щось кілька років та приволік ся знов у своє село; але хто-ж приїме такого драба, що ні робити не хоче та ще всі знали, же злодії та пияниця такий, що за келішок горівки і мши би пігнав до Львова. От наняв ся він до Жидка до винниці, бо що людяне, то не піїде до Жидка служити, але наїде собі службу хоть у панів хоть у хрестянина. Оттакий то був тот Іванко, як всі грубарі жидівскі.

Читав Життєвсько, перешитованъ за кітлом, нема, як в землю занав ся. Посходили ся риз люде в неділю як звичайно до корзин, пот, частують ся, розмовляють, бесідують, старі, балакають. Прибігов і Абрамко (орендар) і дним: „Як са маєте, добрі люде? богадй ви віковали та в горіві горівку щили! чи чули ви, зву я маюшкоду? Ані заі! Часній котел повіві, що у вишниці, ти хтось убрав; чи не чували ви, люде, чи не пролавав хто в місті або щє?” А Іванко туж за плечима зго потерпав, думаючи, що хто із громади надбав в бортех збо тдо, і казав віддавав ся (бо бачите, як злодію назива горві): „Е, не жури ся, Абрамку, ще він ся найде, хтоб зго украв? Чужого не було, а свій хотьби узяв, то далеко ве повіє, от може де в корчі кинув, тай там лежить; тай де-ж би він зго віє через село до міста, то би хто узрів із громади.” — „Говори си, говори!” перебив арендар: „оно возьме, поговче, порубає, забере в міх, тай понесе до міста, проласть тай

прошло.” — „Ба! добре, наше арсенда-рю,” загадав Іванко: „але-ж бо оно буде брешкотіти, то би хто пізнав тай би зловили злодія, тай таки хочь куснями, то би ся тобі вернуло.” — „Який бо ти, Іванку дурний, шкода тебе, що-сь такий виріє! а він не возьме в міх половн, паєниле, переміняє, возьме на плечі, тай поєсе до міста; хто его буде штати!” — „О, коли так, то пронав уже твій котел,” еказав Іванко урадовавши ся, що его научив Жид, як що робити. Відтак дійшов Іванко в корчі, розбив котел, порубав, взив у мішок половн, тай поїє до міста і продав.

Жидівські гроші-

Ішов раз Жидок із ярмарку та стрі-тив ся з бідним наймитом, що служби шукав. Ідут собі дорогою, ідут, аж при-йшли на брід: Жид скинув свої черивки і стягнув панчохи, позакасував штан-нята, і брєде у-перед, а наймит іде за

шим в слід. Жид тримає і торбину свою, щоби не замокла, і черевник з панчохами тай поли жувця свого, все в одній руці, бо другою підперав ся на палицю, щоб го вода не звернула. От якось підкнув ся на сизкій рішці, звихнув ся, упустив одну полу в воду, крикнув: „ай вай!“ — тай вхопив, що мав, і як повиж голови підняв. Не уяв Жидок, лише троха кафтан замочив ся; але монотка з гріними вилетіла із кишені, р'їмнит ізхилив ся тихенько, засукавши рукав, тай витягнув із води тай сховав.

Вийшли на берег, обули ся і ідут. На дорозі оглядів ся Жидок: „Ай вай! нема грошій, десь загубив; чи не видів ти, Грицю?“ — „Нї, не видїв.“ Шукає по дорозі, нема. Що-ж робити, пішли далїй. Жид роздумав, що не інакше, не що він загубив на броду, а Гриць, йдучи за ним, уже певно знайшов; але що з ним робити, коли не признає ся.

Прийшли до корчми. Жидок став намовляти, щоби Гриць признав ся, що

знайшов гроші: все купує зму горівки таї примовляє: „Правда, Грицуно, я ішов і ти ішов?“ — „Правда,“ каже Гриць. — „На, наші єя горівки! Правда що я бродив і ти бродив?“ — „Правда.“ — „На, наші єя горівки.“ Гриць вшив. „Правда, Грицуно, що гроші бовх?“ — „Правда.“ — „На, наші єя горівки. Правда, Грицуно, що гроші бовх а ти хан?“ — „Брешшш,“ відрізав Гриць. Жид знов взяв хлота підмовляти, аж ледви неледви навчив Гриця, підноуючи, що він признав ся, що гроші бовх а вли хан.

Жидок урадовав ся, що уже Гриць признає ся. „Ходім Грицуно, тепер до пана, абиєь пак і перед паном так казало, а я тобі ще куплю горівки.“ Гриць підшивши, каже, що добре, але я так не піиду боси: та обідрані; дай мені чоботи та кожух та добру панку, то я і стану перез чортом, не то перед паном.

Жид пошваргетів щось по своєму з орендарем, аж тот за ключі і отворив комірку; аж там всего як на ярмарці: і

опанчів, сердаків і кожухів, і шапок і чобіт жовтих сафьянових і чоловічих такішканових, ба й були бекеші, перемітки, вибачте і снідницї, загортки, хустки; ба тут і желїза: чересла, леміші, паралники, лопатїї, свердлі, вісняки, рїзакн, сокири-тесники, всякого було: все того, бачете добрі люди позаставляли за горілочку, кому треба або на празник або на поминки, обїдно справити, або як кому Біг дасть весїля справляти або і христини, на все треба горїлки, щоби людинї добре по-частовати, аби тямилн гостину. Таї передновок не мало оскорбит: в осени, коли Біг гарнод уродит, то і обїдуже, хто хоче, обїрве; витуманит і Жнд, кїлько хоче, у газли зерна: чоловік му за в-нів дармо дає, Жнд собака пряче в свої за-єїки — аж до передшївку, тогдї, коли господарї свїї хлїб з'їдять а кушити нема за-що їдут до Жнда, заставляют послїдне, аби діти годувати; Жнд дає на веснї, коли хлїб підскочив в гору, а в осени, як ціна спаде, то і в троє возьме від госпо-

даря. та ще за шіжду, що наросте від Юра до Михаїла, удре добре, а статки та мактки лежат у Жіда: приїде зима, бере кожух а закладає Жидови сердака та опанчі; приїдуть жнива, то заложит сокиру а сери возьме.

Оттак то господарюют панні господари: працюют гірко, а їх працю або чорт або Жид бере. А богдай вас з вашим господарством! Час би уже, честні газди розум мати та не дати ся леда Жидовину за ніє водити.

Так Жиди убрали нашого Гриця і в чоботи і в кожух, дали і шапку і пішли собі оба до пана. Зараз став Жидок скажити ся на Гриця перед паном: „Вельможний пане! Ми оба ішли з ярмарку, приішли на брід, мої грони бовх, а Гриць хан!“ А Гриць відрізав: „брешиш.“ Пан розсьм'яв ся на всю губу і каже: Як то було, як? Жид: „Вельможний пане! ось так се було: Прязда Грицушю, що я ішов і ти ішов?“ — „Правда.“ — „Отже бачите вельможний пане, я

ішов і він ішов; до Гриця: „правда, що я бродило і ти бродило?“ — Правда. — „Видите вельможний пане, що признав ся“ каже Жид тріпотючи. „Правда, Грицуню, що гроні бовх а ти хан?“ — „Брешеш,” відтяв Гриць. Пан знов зареготався. А Грицько, осьмілившись, каже до пана: „Що то вельможний пано за напастливий Жидище! він скаже, що й сеї кожух я ему взяв?“ — „Так не чий, як не мій!“ — „А може і чоботи не мої!“ — „Таже-ж не твої.“ — „Може і шапка не моя?“ — „Лихо твоїй матери, та то не твоє, давай сюди!“ скричав Жид, та взяв сіпати парубка за кожух та за шапку. А пан розсердився, казав Жида замкнути до гарешту а хлопа пустив гет. Паробок собі пішов своєю дорогою, мав і кожух і шапку і чоботи і гроні.

От таке трафило ся мужикови (коли се правда) раз Жида обдурити.

Як Жид козаків бояв ся-

Було то колись, та уже дуже давно, ще небіжчик дід розказовав, як то козаки зиворунились на своїх ворогів: тож то була різня! Господи прости гріхи! в кождім місті, в кождім дворі страх як на страшній суд, а Жиди то так ся перенуджовали, що де котрий міг улізти, хоч в мишачу діру, то і там сидів, доки біда не минет-ся.

Одес Жидок десь вирвав ся, та утік десь чи до своїх чи що, та нагнав зго хлоп з порожнім возом: „Кудя ти, нехристе, плетеш ся?” — „Ох, до того а до того села, коби-сте, пане господарю, підвезли з-трохи, я би вам так заплатив, що ну!” Зловили ся, згодили ся, взяв мужик Жидка на віз та затав коні: вэ!

Але Жидок зупинив зго: „Погоди, Іване, памятай, Іване, уважай добре, що би де не подибати козаків, бо тепер всюди уганяют та бідному Жидкови не далут і дуні виховати.” — „А мені що до того?” сказав Іван: „най тебе і живцем

енекуг, то мені байдуже.” — „Але, Іване, нехай Біг боронит, щоби они мене Жиди некли; чи они але-нак не мають панечих волів та коров? От знаєте, Іване, я вам добре заплачу, нате, сховайте лишень тот мішочок з гріними, сховаї за назуху, щоби козаки не выдерли.” — „Я не хочу, ще мені яка біда буде: як би знаїшли, то-б і копї пропали; мені нащо? злізай з воза та гаїда до дїлька!” — „Прошу вас, пане господарю, я вам так заплачу, що не може і сам цар лішне заплатити, лишень везїт!” Мужик з великою бідою пристав, але гроші, каже, я возьму в сакельню межн обрїк тай сам приєду, то ндо мною безпечні будут. Жид пристав і поїхали. Відут, їдут, Жид все оглядає ся, чи не покаже ся де який козак, аж стало уже й сонїнько спочивати. Жид добув з мішочка свої приказаня, завязав на чоло, обвязав ремінцями лїву руку по локоть, тай взяв свої борухи відправляти, а все Івана виштуро, чи не видно де козаків.

Їдуть, їдуть, Жидешко ся молит, аж виїхали вивозом на чисте поле. Іван як крикне: „А диви, он-де козаки обозом стоять!” і показує на полукілки на полю. Жид: „Ай вай! де я ся сховаю?” тай горішниць уяв у віз і не розглядів, де що є. Іван порадив, що каже, „ти ляжи горі черевом на возі, а я тебе рядом прикрию, та зведи руки і коліна, а я скажу, що я дзвони везу до монастиря. — „Добре, Іване, добре, богдай вам Біг здоровє дав!” Жид так зробив, як Іван научив тай поїхали. Жид все питає, чи далеко козаки, а тремтить від страху, аж зубами дзвонит. Іван каже: „Ой бога! жене один козак просто до нас; пропали ми уже, пропали!” Жид обомлів від страху. Підїхали трєхи дальше, хлоп скочив з воза, як затупотит ногами, якби копцями, як крикне не своїм голосом: „стій! — тай сам собі у одвіт: „ппрру!” Коні стали. Знов буцім козак питає, а ногами тупотит: „Де їдеш? що везеш?” — „Я, паноньку, везу дзвони до монастиря.” —

„Давай гроші!“ — „Нема, паночку любий!“ — „А тут що?“ та сам луснув по сакельні пужалом, ніби козак нагайкою, а там гроші відозвались, а він себе пужалом через плечі лус, лус, а все то ласо то випрошує ся, ніби-то за козака і за себе. А далі кричить: „давай гроші!“ — і сам стогне та ніби добуває гроші.

Та ще наконець, ніби уже удобрів ся козак, та каже: „А що? голосні твої дзвони?“ — та й Жид по колінах пужалом; а Жид: „бам-м-м!“ — „Добрій голос,” каже: „а ну другий?“ та по руках; а Жид: „день-делень!“ — „Добрій,” каже: „а ну ще третій?“ Як ударит по голові, а Жид: „дзнь!“ Та потупотів трохи коло воза і утих, а по хвили відзиває ся і стогне: „Ох, бодай тебе! через твої грешні та позбавив мене здоровя; ох, плечі ж мої! ох, крижі мої:“ — „Цить, цить!” відзиває ся Жид з-під рядна, очунивши трохи з переполоху: „що то гроші? дурне гроші! Але то як-би був ще раз павернув ся до „дзнь”, то би уже не було дзнь, але було би: гвалт”

Жид Василиянином

Був то в однім малім містечку дуже мудрий Жид: він був щось дваіцять літ шкільником, а такіи казали Жиди, був мудрий, що чув, як трава росте: він до нікого і говорити не хтїв, лише все в бублях гмірав. А було то тогді, коли козак Гонта (коли чували) Гумань вирізав: так розтягла ся козацька воля по веій Україні, веюди Жидів та ворогів губили та палили. От і прийшла черга і ба наше містечко: козак розпоронил Жидовину, де-що перерізали, де-що порозбігало ся, а старійші згорнули ся до школи, замкнули ся, та взяли ся молити — бо коли тревога, то і Жид до Бога. Але найдут козакі їх і в школі: веі Жиди, хто міг, поховали ся, що так тісно було, як оселедцям в бочці; лишень оден Сруль шкільник, відиравши свої борухи каже, що не боїт ся козаків і виїшов на улицю. Веі дивовали ся, що він такіи мудрий і відважний таї дивлять ся вікнами за ним, що із того буде. -- Сруль собі поважно

ввійшов з книгою на вулицю і поховивку по вулиці по-при шкелу і нощь читає.

Аж десь і уродилися єя козаки та до того: „Колн Жидовина!“ А він підняв руку: „Стійте, не коліт!“ Козаки схаменули єя та знес до єго з гурзою: „Що ти за оден?“ А Сруль тихенько їм каже: „Та то, панове, добре пізнати, що я не Жид!“ — „А хтож ти такий?“ — „Але-пак панове“ усміхаючись каже Жид: „та то добре пізнати, що я єє Жид; я Василян з Почаєва.“ — „А щож ти тут робиш?“ — „От - що порабляю; погожаю та Богу єя помоляю,“ все ласкаво уговорює Сруль. — „Та за кого молни єя?“ запитав оден козак. — Та за кого? за пана Гошту та за вельможних козаків на нів. — „А возьми ратнище на єського єнна!“ обізвав єя оден із куши козак. А Жид не порозумів таї каже; Але, але! і я кажу; радьте єє, аби добро було!.. Тут єго козаки і підняли на три єнєї к горі. Відтак шкелу підняли та веїх Жидів як мух подушили.

Жид і капітан у грубі

Раз набігли козаки до корчми; що там було пригоже і домашнє, поховало ся де хто мі: — а ту уже в хаті козики: склянки та флянки Жидови товчут та несуют, що похибають. Жид засананий, ледве динє, та якось зачав ся у гуубу, та з страху не постеріг, що там уже стояв у куточку .. напеського війська капітан, що був також перед козаками сховав ся.

Ледви Жид випростував ся, аж пан капітан хоть тихо а з притиском на него: „Жидзе, а чатка?“ — бо Жид як стояв у шапці, так і в шапці у грубу вліз. — Жидище саряка бачит, що меже два огні понав ся, єишув за шапчину, тай думає собі: „Ай ваї! ц-ц-ц! що то за капітанство в Жидом у одній грубі!“

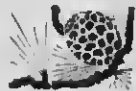

Миши погоріли

Купив собі раз дуже богатній Жид село, і зачав яко пан дідич лани засївати, єїна робити, горілку на винницях курити

та нива варити, доли на брагу ставляти, одним словом господарив собі як пан. Все господарство зму добре йшло, сам в кождній куток заглянув тай підстаростів собі вірних полюбивав, самих їндків; лишень із міг порадити з проклятими мивами, що в гумні та по засіках таку шкоду му робили, що як возьмут було стирти розбирати, то пан пан Абрам ходить як не свій, лиш поцмокує, то за бороду бере ся, то волосє рве.

Раз прибіг гумений заспаній: „Па не Абрагами! нещастє, гумно погоріло, три стирли пшениці попелом сіло!” — „А... мими що?” запитав борзо пан Абрам. — „Та чорт і мими забрав” відказав гумений. — „Що, погоріли?” спитав пан Абрам, витріщивши очи. — „Та погоріли, ніколи було утікати,” відновів гумений. — „То-то-то, добре на них, на що нелюхи мою пшеницю неуют!”

Добрий апетит!

Заїмав раз наш вельможний
в корчму понести
і казав собі корчмареті
добрий обід дати.
„Ай вай! вельможний дід дити,
в дома піц не маю;
сам тільки день з бахурами
з голоду здихаю!“
Що ти п'ящен? гоїсьє, хлопці,
везьца се до жидка!
Двадцєця п'яць вип'ячє му,
п'яч во цо то б'єда.“
Прискочили гайдуки
і Жидка за підбокь,
„Ай! Напє я забуле —
є каша п'євроки!“
Н чим скорше до альєвря
посіниш Жидско:
горяча каші кашу
приніє повну миску.
Вий кашу наш вельможний
пониє облизав єя

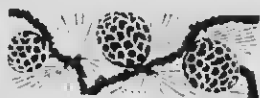
та до Жиди корчмаря
ласкаво озвав ся:
„Доброї каше, една шельмо,
на обяд нам дилесь,
а з почонтку, же ніц не манв,
пшед нами кламлесь!?“
„Ни! звідки я бідний Жидок
могло тоо знати,
що пшним тике пшкіство
буде смакувати?
„Моо Рифке дуже хоре, —
знать буде вмирало,
воно собі тую кашу
до болячки клало...“

Добра порада

Приншов мужик до шнеку
Тай став у порога,
А Жидівка ляментує:
„Вей мір бійтєсь Боґа!

Порадьте що, наше газдо,
Біль великий маю,
Геть всі зуби в мене болять,
Вже не витримаю!”
Подумав мужик хвилину,
Врешті повідав:
„Знаю я одно лікарство:
Зараз помагаю.
Возьміт в уста зимної води
З ріки або студії,
Сядьте на горячу кухню
І сидіть до полудня.
Аж коли вам води в устах
Вже значе кініти,
Тоді плюньте, а зуби більш
Не будуть боліти...”

Жид і Бога здурить-

Іван. Що ти срулю ходиш в черивках, коли тобі жінка загибла? Твоя віра така, що ти маєш цілий тиждень босо ходити.

С р у л ь. Швротку, ви правду кажете, но віра правду таки наказує, та адіт, чи я не ходжу босо?

І в а н. Як босо ходити, коли маєш на ногах черевикі?

С р у л ь. Босо ходити, то значит, що би нога ставала на землю, правда? Дивіт, я насплав землі до черевиків, то я не даю гріху, бо хоть в черевниках, а я там босо ходжу.

ПІСНЯ на ПУТУ

„Верховино сьвіт ку ти наш!“

Парховино, дідьку ти наш,
гей, як без тебе-б ся жило!
як крицю ржа, так гризени нас
безкарно, підло — аж „мило“

Гей нема то права, права, як у Галилеї,
коби мині погуляти помежи євреї!

З року на рік, ба й по роках
жидівска лихва зростає;
в бекени гріш, вексель в руках —
за гоїом вічно шукає.

Беремо ея беремо ея раз жидів прогнати,
а тимчасом вони веім нам ліцитують хати.
Віки цілі, би ніч, би день
їсть мяео, кровцю на нашу;
а руєький хлоп дурний як пень
хленче борщ голій та квашу.
Мають жиди Аргентину, на всеь сьвіт вже
(чутт,
якже-ж тебе парховино тяжко ся позбутт!
Там барон Гірш не клав ще меж,
хлоп підс теж за тобою
і там кожух з него здіймен,
відтак го коннеш ногою.
Я з жидівеких дармоїдів кепкую, сьмію ся,
нхай мене й поцілують — то я небою ея,
Не вабить нає баронів лєсть,
Коб лиш здоровлє на хлопн...
У нас э Geld — у шляхти „честь”
отже гешефтів на копн!
Ой не ьтечеш від нає хлопс, анї до Ка-
(надн,
бо ти дурний і без жида не даш собі ради!

